

KERSTIN SÖDERHOLM

Dikten

Ur *Mörkret och människan* (1941)

5

Det är gråkall vinter

— men när jag går hem från mitt arbete

strömmar det en svag doft av liljekonvaljer

ut från blomsterhandeln där jag går förbi,

10 och jag har gjort en dikt om den där blomdoften.

Det är alltid så mycket att se till när man kommer hem

— att kläderna blir lappade och gröten kokad

och att den sura veden fås att brinna i kakelugnen.

Men under tiden gjorde jag en dikt om den där blomdoften

15 — för då gick allting lättare.

Jag behövde den för att den skulle ge mig ro om kvällen,

medan radion ropar ut gräsligheter

och det svaga tevattnet äntligen blir färdigt

och allt är så mörkt och trist omkring en

20 — jag hade alltmer svårt att vara utan den.

Men när jag kom hem från mitt arbete idag

såg jag något.

25 Det var en lång kö utanför stadens livsmedelskontor,

och det var 15 grader kallt.

Där stod en enkelt klädd kvinna

och hon såg på mig med så underliga ögon.

Då stannade jag ett ögonblick bredvid henne i kön.

30 Det gällde licens för en extra fruktranson för barn.

Och kvinnan började berätta för mig
att hon hade svårt att få sina barn att gå till skolan om morgnarna
för de hade blivit försvagade av undernäring,
när det var brist på allting

5 smör och ägg och potatis,
och det kom jämnt anmärkningar från skolan
om ouppmärksamhet och dålig förberedelse.
Och frukt hade man ju inte sett sen före jul —
så hon hade därför tänkt försöka få av den där ransonen.

10 Men nu hade hon stått i kön så länge
att hon var stel om benen ända över knäna —
Då åtog jag mig att stå i hennes ställe
medan hon gick in och värmde sig i kaféet bredvid.

15 Men när jag kom hem igen och var kall i min tur till knäna
och skulle ta fram min dikt som jag brukade
medan vattnet kokade upp,
kunde jag det inte längre.

20 Då vek jag sakta ihop den
och låste in den i min skrivbordslåda
— för jag förstod att den inte var gjord
för allt det som nu skedde